

— Зле ли ти е, приятелю?

— Много ми е зле!... Мъничко водица! — изпъшка вълкът и го погледна умолително.

Зайчето не чака повече: то сви уши, завъртѣ се и полетѣ надолу къмъ изворчето. Тамъ имаше малка кратунка, то я напълни съ вода и внимателно пое назадъ.

Трогна се коравото вълче сърдце, когато плахото животинче му подаде студената водица. Пи вълкътъ, пи съ наслада и благодарностъ. Сетне се отмѣсти, легна по-удобно и рече:

— Отъ сега нататъкъ ти си ми най-добрия приятелъ. Ако оздравѣя и, ако искашъ, можешъ да останешъ при мене. Тукъ ще ти бѣде добре.

— На драго сърдце, — отвърна радостно зайчето. И си помисли: — Ще се изпълнятъ моитѣ заветни мечти. Чрезъ този вълкъ азъ ще примиря всички животни въ гората. И тогава ще настѣпи онова време, за което моитѣ събратя и не сж мечтали... Да си ходятъ безъ страхъ и трепетъ изъ гората, да си гризатъ безгрижно младитѣ дръвчета, да си играятъ съ малкитѣ вълчета и съ хитритѣ лисичета...

Зайчето донесе още два пѣти вода на вълка. Горскиятъ звѣръ пи съ наслада и облекчение и следъ всѣка глѣтка чувстваше какъ му става по-добре. На третия день той се изправи на мършавитѣ си крака, а на четвъртия направи една малка разходка. На следния день вълкътъ ходи нѣкъде и се завърна много доволенъ и съ окървавена муцина.

Като го видѣ, Зайо се извърна сърдито:

— Слушай, — рече той на своя жбать приятелъ, — обещахъ ми едно нѣщо, ако ме обичашъ.

— Добре, обещавамъ ти! — отвърна съ смѣхъ вълкътъ.

— Обещай ми, — натѣрти сериозно и поучително зайчето, — че отъ сега нататъкъ нѣма да ядешъ месо.

— Ами какво да ямъ? — изгледа го горскиятъ хишникъ.

— Яжъ треви и корени!

Вълкътъ пое дълбоко дѣхъ и така грѣмко се изсмѣ, че зайчето насмалко не търти на бѣгъ.

— Не може, приятелю, — подхвана вълкътъ следъ като му мина смѣха. — Да трѣгна да чопля трева, коренчета и кори, вижъ, това не може. Първо, много съмъ голѣмъ и нѣма да се нахранвамъ съ такава храна...

— Не си по-голѣмъ отъ коня, отъ бивола, отъ вола, — възрази съ жаръ Зайо. — А вижъ, тѣ какъ се нахранватъ?

— Ехъ, тѣ сж свикнали, — рече примирително вълкътъ.

— И ти ще свикнешъ. А следъ това ще поведемъ една агитация и срѣдъ другитѣ вълци, и срѣдъ лисицитѣ...

— Наивно си, ти, момчето ми! — погали го кротко вълкътъ. — Личи си, че не познавашъ нашето племе.

Но зайчето не се отчая. То вѣрваше, че побратимяването въ гората ще стане и продължаваше да убеждава своя приятелъ.

Така, въ проповѣди и смѣхъ, измина горещото лѣто. Измина